Zondag 15 november 2026
33e zondag door het jaar
Spreuken 31, 10-31 en Matheus 25, 14-30

VERKONDIGING
Een Evangelieverhaal vandaag waar we met gerechtigheid en onrechtvaardigheid om de oren worden geslagen. Laten we nog eens even teruggaan naar het evangelie, dat verhaal over die man die bij zijn vertrek nar het buitenland zijn bezit toevertrouwt aan zijn dienaren. Aan de één gaf hij vijf talenten, aan een ander twee, en aan een derde één, overeenkomstig ieders bekwaamheid. Die man moet niet alleen heel rijk zijn geweest – een talent was immers ongeveer veertig kilo goud - , hij moet ook een grote mensenkennis hebben gehad. Hij overschat niemand; hij ondervraagt niemand; hij vraagt alleen maar dat er met de door hem geschonken talenten gewerkt wordt. Want gewerkt moet er worden, dat wel.
Die gelijkenis was op het moment waarop Matheus hem aan het papier toevertrouwde, heel erg actueel De christenen van het eerste uur leefden immers vanuit de verwachting van een spoedige terugkomst van Jezus. Maar die terugkomst liet op zich wachten, en het besef begon langzamerhand te groeien dat zij zelf het werk van Jezus moesten voortzetten. En iedereen moest vanuit zijn eigen bekwaamheden een bijdrage leveren aan het werk van de kerk. Iedereen moest zijn eigen talenten in dienst stellen van het komende rijk van God. Deed zo iemand dat niet, begroef hij zijn talent, dan werd hij buiten de gemeenschap geplaatst. Hij kreeg dan – om zo te zeggen – een rode kaart aan zijn broek.
Het lijkt me een niet zo moeilijk verhaal van toen om naar vandaag de dag te vertalen zo komt het mij voor. Als we rondom ons kijken, zien we dat er medemensen zijn die heel veel talenten hebben gekregen en die nagenoeg alles wat ze doen tot een succes maken. Maar tegelijkertijd merken we dat er ook mensen zijn die tot maar weinig in staat zijn en die daarom in onze hedendaagse samenleving maar al te snel aan de kant worden geschoven. “Met jou is eigenlijk toch niets te beginnen’, is meestal de inhoud van de opmerkingen die ze naar het hoofd krijgen geslingerd. En uitgerekend zo’n opmerking, zo’n waardering is helemaal niet de beoordeling van God. Hij houdt er immers geen uitgebreide boekhouding op na. Hij noteert niet ijverig wiens talenten het meeste of het minste hebben opgebracht. Het enige eigenlijk dat voor Hem telt en waar Hij gevoelig voor is, is het gegeven of we onze talenten in dienst hebben gesteld van het geluk van onze medemensen. Voor sommigen zal dat veel gemakkelijker zijn dan voor anderen, maar belangrijker is dat we het tenminste proberen en dat we onze talenten niet begraven.
We staan er niet bij stil, maar hoe vaak denken en zeggen we het: ‘wat een dom gedrag ‘. Hoe vaak schrijven we mensen niet af en verklaren we hen voor dom – en dat geldt zeker niet alleen voor kinderen of jongeren op school - . Maar waar we dan helemaal aan voorbij gaan is dat hij of zij heel bijzondere eigen talenten heeft. Mensen worden zo vaak en meestal te snel slechts enkel beoordeeld op basis van hun prestaties en wie niet volgen kan wordt bedankt voor bewezen diensten (aan de kant geschoven)
Het enige dat voor God werkelijk telt, is dat we – elk op onze eigen manier – aan zijn droom van een nieuwe wereld een gezicht geven en dat we onze samenleving mooier en vooral rechtvaardiger proberen te maken. We moeten het zelf met elkaar op deze wereld rooien en er het beste van maken; als het kan, graag iets dat lijkt op het koninkrijk van God. We moeten het niet zo ver laten komen dat de vlam in de pan slaat, dat vernietigend vuur een uiting is van onvrede en een roep om aandacht.

Een frans toneelschrijver heeft eens gezegd: ‘God schiep de wereld, zoals de zee het strand vormt: door zich terug te trekken’. Ja, zo deed God met de wereld. En zo deed Jezus ook met zijn kerk: Wij moeten vertrouwen wat Hij begon. En….We werden niet aan ons lot overgelaten. We kregen onze talenten mee, ieder volgens zijn eigen bekwaamheid. En het zijn veel talenten die ons werden gegeven: geloof, hoop en liefde, de acht zaligsprekingen, de kunst van het onderlinge dienstbetoon, de broederlijke en zusterlijke eenheid. En al die talenten zijn ons niet gegeven om veilig op te bergen of om te begraven. Zij zijn gegeven om vrucht te dragen en winst te maken die ten goede komen aan heel de wereld. Dat vraagt inspanning, dat zorgt zeker van tijd tot tijd voor fouten en zal af en toe wel eens een gele kaart opleveren. Maar het is te hopen dat we onze mogelijkheden en talenten niet begraven. Dat kan maar al te snel een rode kaart opleveren. En wie zit er nu te wachten om uit het veld gestuurd te worden.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.